

KUŁAĆ (3) *vb impf*

kułać (2), **kułhać** (1); kułać *HistRzym* (2); kułhać *RejZwierz*.

praet 3 sg m kułął (1). ◇ *part praes act kułając* (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: kuleć s.v. kulawić.

Kuleć, chromać, utykać na nogę (3) : A ow by też kułháiąc/ flábo lie pokwápił. *RejZwierz* 115; z przygody zábieżał mi ten lew kułáiąc/ á ia zfiadłzy z koniá wyiąłem mu tam z nogi iego y ránem vzdrowił. *HistRzym* [118].

W przeń (1) : Lew kułáiący/ ieftći rodzaj człowieczy/ ktory przez grzech pirwe⁸⁰ oycá kułał *HistRzym* [118].

Synonim: chromać.

Formacja współrzenna: kułać się.

Cf KUŁAJĄCY